

HERG BENET
P U B L I S H E R S

8 SĂMĂSTII
BLONDELA

Petronela Rotar

Colecția $\sqrt{5}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2014 Petronela Rotar

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport de înregistrare, în orice format fizic sau electronic, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: Andrei Paul

www.andreipaulfoto.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTAR, PETRONELA

O să mă știi de undeva / Petronela Rotar ; pref.: Mihail

Vakulovski. - București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-19-2

I. Vakulovski, Mihail (pref.)

821.135.1-32

PETRONELA ROTAR

o să mă știi de undeva

HERG BENET
PUBLISHERS

MATRIOȘCA TE CUNOSC DE UNDEVA

Petronela Rotar este o scriitoare care s-a ținut departe de lumea literară. Deși are un blog foarte popular (acestblogdenervi.ro), o știam doar de la TV, sobră și uneori chiar încrunțată. Așa mi-a rămas în memorie, ani de zile, pînă cînd am văzut-o în realitate, trecînd grăbită pe Republicii, pietonala din Brașov, care duce spre Piața Sfatului. Mi-am amintit asta cînd am citit prima oară poezii de-ale Petronelei, pe care ai impresia c-o cunoști doar pînă cînd citești ceva scris de ea („desigur crezi că mă știi“). Acum, dacă ai pus mîna pe cartea asta, poți s-o cunoști sau cel puțin poți să intri în viața acestui eu liric foarte interesant, impresionant, tulburător și cu multe istorii deosebite. „O să mă știi de undeva“ e ca o matrioșcă din păpuși de sticlă, cu care umbli c-un fel de teamă, să nu le scapi și să se strice, dar apasă fără frică, intră, trage, privește-le, studiază-le, citește – au trecut prin multe, au rezistat în lumea reală și au să reziste și-n varianta lor

hîrtioasă!

Volumul de debut al Petronelei Rotar e compus din trei părți, precedate de un „cuvînt înainte“ – o autocdescriere, un portret al volumului și o prevenire a cititorului („îmi deschideți nu / cartea, ci pieptul și umblați pe dinăuntru prin mine“).

Prima parte, „hani“, e un capitol de dragoste – reală și prezentă, trecută și din trecut, viitoare, virtuală, posibilă („mi s-au albit venele, uite. / încheietura mîinii, pe interior, unde ai zis că o să mă săruți cînd o să mă întîlnești, / vreodată. o să-mi însemnez pe trup fiecare loc unde ai zis că o să mă săruți“), imaginară („se făcea că...“), vie, moartă sau mărturisiri în fața unui om drag (existent sau inexistent). „Iubire cîtă vrei“, cum mi-am întitulat eu unul din capitolele volumului de debut.

Partea a doua, „O să mă știi de undeva“, Petronela Rotar își creează – încetul cu încetul, ca-n proză –, un „personaj“, așa cum am fost anunțați încă din primul rînd al volumului: „acesta este locul unde eu mă despielițez, mă descărnez, mă jupoi, mă desfac bucăți și mă dau“. Un personaj pentru care scrisul este vital, sinonim absolut cu trăitul, iar scriitura e viață. Un personaj care scrie cum respiră („respiri scrii mănînci scrii expiri scrii scrii scrii scrii / dormi scrii scrii vezi? scrii scrii / scrii ce faci? scriu scriu scrii scrii scriu scrii scriu scrii scriu scrii scrii scrii“), scriitura fiind grafoterapie mai întîi

pentru scriitoare și pentru personaj, apoi pentru cel/cea care citește.

În partea a treia, „Pizda lirică“, personajul principal e singurătatea, așa cum dragostea ocupase definitiv prima parte a cărții. Poate de aceea existemele de aici sunt poeme în proză (ca la Doina Ioanid), căci în singurătate e timp destul, chiar dacă de cele mai multe ori timpul liber din singurătate... doare. „M-am trezit“ e un poem care mi-a amintit de textul lui Dumitru Crudu cu gândacul la care se uită eul liric al lui Dudu și se gîndește cît de singur e acel gîndac. Eul liric al Petronelei Rotar se trezește la 4 dimineața și se uită la orașul care are o singură fereastră luminată. „Gîndacul“ Petronelei Rotar e un bărbat care „își ține capul în mâini la / masa din bucătărie“. Și... exact ca-n poemul lui Dumitru Crudu, și-n existemul Petronelei Rotar cel cu adevărat singur este eul liric.

Eul e foarte important în „O să mă știi de undeva“ – atîția „eu“ încît la un moment dat îți vine să-i numeri... Noroc că eul liric al Petronelei Rotar e ca o păpușă rusească, e „suma vîrstelor mele, de o fragilitate dureroasă, așezate unele / într-altele, unele nematurate, altele exuvii. femeia văduvă de la 21 și tîmpița de la / 14, visătoarea de la 16 și nesigura de la 25, femeia completă de la 35 și complexata / de la 15, mama de la 24 și fiica abuzată de la 8“. Petronela Rotar se joacă mult cu cuvintele, dar și mai mult se joacă cu stările eului liric. Iar modul în care își calculează trecerile de

la o stare la alta este impresionant. Asta se vede cel mai bine în „Sunt o femeie“, poem în proză în care femeia narcisistă de la început („îmi plac oglinzile, uitați-mă într-o / cameră cu oglinzi și nu o să mă satur să mă sorb din priviri. mi-aș lua limba în gură / de mișto ce sunt. sunt așa de futabilă că mi-e teamă că o să ajung pe rețetele / medicilor ca prescripție pentru disfuncțiile erectile. sunt foarte mișto“) la sfârșitul poemului ajunge să creadă că-i „rățușca cea urâtă și cam proastă“. Cartea Petronelei Rotar este exact așa cum spune că e căsuța celor trei fetițe: frumos amenajată, „cu lalelele pe pereți. stilizate. feminină și sofisticată, ca mine“, dar cu foarte multe linkuri în trecut („nu am aruncat whiskey-ul tău“). Poezie existențialistă, chiar și atunci când flirtează cu textualismul („simt că aș putea să mă îmbrac în cuvinte“). „O să mă știi de undeva“ e o colecție de arsuri pe interior, „arsuri mari, arsuri mici“, de care eul liric încearcă să scape („poți scăpa“) înșirându-le pe hîrtie („doare, știi?“). O poezie în care „mă scot pe mine din mine și mă examinez ca la doctor“.

Petronela Rotar a debutat recent – ca poetă – în revistă (în nr. Tiuk! dintre 2013 și 2014) & la un cenaclu literar (la prima ediție din 2014 a CenaKLUBului TIUK), dar după ce-o să citești cartea ei de debut, „O să mă știi de undeva“, o să exclami precum o tenismenă care tocmai a câștigat un turneu foarte important – WOW! – și de aici încolo o să știi exact de unde o cunoști.

Ia-i matrioșca pe care ți-a oferit-o și desfă-o și fă-o ca pe un kalașnikov, dar să ai, totuși, grijă, că e un kalașnikov încărcat care stă să explodeze. Lectură plăcută și utilă!

MIHAIL VAKULOVSKI

CUVÎNT ÎNAINTE

acesta este locul unde eu mă despielițez, mă descărnez, mă jupoi, mă desfac bucăți și mă dau.

pagina pe care o dați e fierăstrăul cu care faceți sternotomia mea. îmi deschideți nu cartea, ci pieptul și umblați pe dinăuntru prin mine. umblați ușor, rogu-vă, că mă doare. nu atingeți, nu zgâmâiați, nu etichetați. nu parcați pe aortă, nu scuipați. nu vă urcați încălțați cu cizmele pline de noroi.

mulțumesc.

bine ați venit
în locul meu, sufletul meu, limfa mea, durerea mea, umorul meu, flagelarea mea. poftiți și gustați, cum vi se pare limba mea? amară, spuneți? ah, puțin cam iute, poate? dar vă rog, degustați și cristalinelul, nu e așa că e ușor sărat?
bună ziua, așadar.

mi-am înmormîntat primul iubit, am părul scurt și nasul cârn, doi copii, am supraviețuit unei furtuni pe mare și unei avalanșe. am 37 de ani, un metru șaptețrei și o mânuță care scrie la mine în cap mare parte din toate astea, mai cu seamă noaptea. mi s-a spus că sunt narcisistă, dar eu mă cred autoironică doar. înainte să mă îndrăgostesc, pasămite, precum narcis, de propria-mi reflexie, eram complexată și nesigură. la 27 de ani, mi-am făcut cadou de ziua mea un tricou cu mine. bine, nu era chiar tricou, era un maiou alb, că ziua mea e la începutul verii. și am scris pe el: sunt minunată, merit să am tricou cu mine. asta, pe jumate. pe cealaltă am pus jumate de fața mea, dintr-o poză pe care mi-a făcut-o un coleg în parc, odată. la 40 poate o să îmi mai fac tricou cu mine, pe care o să scriu: nu sunt perfectă, am toate defectele, dar posed și ceva calități.

cred că prima poruncă ar trebui să fie: iubește-te pe tine însuși.

desigur, nu sunt decît o pizdă lirică. iar dacă licența asta îți pică greu la lingurică, ai greșit locul. încearcă pe raftul alăturat.

HANI,

„De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător”

Epistola întâi către Corinteni a Sfintului
Apostol Pavel

Cap 13. 1.

(HANI,)

aici nu se întâmplă nimic
nici wallpaper-ul nu mai e la fel de alb
se scutură copacii de zăpezi ca de o amintire
aici nu se întâmplă nimic
cearșafurile rămân neatinsse, în pudoarea lor pepit
picioarele mele nedesfăcute, grăbit
buzele și sfîrcurile nesfîrtecate
somnul și sînul meu nemîngîiate
parcă nici iarna nu a venit cu adevărat, cutremu-
rul nu s-a simțit.
nicio dramă nu sfîșie orașul
trăiesc într-o buclă
mi-ar fi plăcut să fie blondă

(HANI,)

pot fi beată de tine și demential de trează totuși. îți pot simți fiecare mișcare înăuntrul meu și pot prevedea, în același timp, sfârșitul în fiecare detaliu intim. există viață după mine. e o afirmație. una zdravănă și irefutabilă, ca posteriorul Aliciei Keys.

sunt sfârșituri cinematografice, hani. finaluri dramatice. niciodată ei, totdeauna ea. știai că dacă pui insert-uri de două frame-uri, ochiul nu le percepe, dar creierul da? ea, hani, e insert-ul de doar două frame-uri.

fiecare început e doar continuarea firească a unui alt final, nu-i așa?

lasă asta acum și strânge-mă doar. mai aproape. așa. strîngerile de azi sunt respingerile de mâine sau poate doar refuzurile de ieri. sunt proastă, azi, hani, lasă asta acum și continuă. se face dimineată și nu vreau să mă trezesc de tine de tot.

(HANI,)

sunt zile în care aş putea fugi în pădurea din spa-tele casei, să urlu la juma' de lună, un pătrar mi-ar ajunge, ar putea fi şi eclipsă. să urlu din băierile plămînilor, ovarelor, uterului. să iasă nufărul, să-l expulzez într-un singur urlet rotund, perfect în absurditatea lui. iar tu... tu, nu numai că nu ştii cine e Vian, dar nici nu ai nevoie de informaţia asta vreodată. niciodată. asta mă înspăimîntă. nu aş fi crezut, vezi tu, că poţi trăi liniştit fără să-l fi citit pe Vian. că pământul se învîrte, whiskey-ul curge, cluburile se umplu, discuţiile continuă, fără ca nimeni să fi auzit de Boris şi trompeta lui, de suprarrealismul oniric, de Chloe, ah, mai ales de Chloe.

iar azi, azi trebuie să admit că o pizdă lirică şi ușor isterică, care l-a citit din scoarță în scoarță, de cîteva ori, ei bine, e genul de pizdă care chiar nu folosește nimănui. nici măcar ei înseși, iar cărțile sunt contagioase, hani, cine știe ce mai poți contacta. nufăr, de exemplu. sau idei. pe ușa

CUPRINS

<i>Matrioșca Te cunosc de undeva</i> (Prefață de Mihail Vakulovski)	7
<i>cuvînt înainte</i>	13
<i>hani,</i>	15
(hani,)	17
(hani,)	18
(hani,)	19
(hani,)	22
(hani,)	24
(hani,)	25
<i>mă priveai albastru,</i> (hani,)	26
(hani,)	27
(hani,)	28
(hani,)	29
(hani,)	31
(hani,)	32
(hani,)	33
(hani,)	34

(hani,)	35
(hani,)	36
(hani,)	38
(hani,)	39
(hani,)	41
(hani,)	43
(hani,)	45
<i>o să mă știi de undeva</i>	47
unu	49
doi	50
trei	52
patru	54
cinci	56
șase	57
șapte	58
opt	59
nouă	61
zece	63
unsprezece	65
doisprezece	66
treisprezece	69
paisprezece	71
<i>pizda lirică</i>	73
azi,	75
căsuța celor trei fetițe	76
beau, gătesc	78
ascultă versurile	80
are we having fun yet?	81
aici	82

nicio iubire	83
sunt o femeie frivolă și vanitoasă	84
poză mentală de sus:	87
bună dimineața	88
La treizeci și cinci de ani tinerețea se sfârșește, ...	90
te trezești urcînd.	93
era tot vară	96
sălbăticia	97
m-am trezit,	100
îmi amintesc	102
piața	104
sunt dimineți	106
soldații ăia	108
(îți învîrteam	113
toate cheile	115
demistificarea asta	117

„O să mă știi de undeva e ca o matrioșcă din păpuși de sticlă, cu care umbli c-un fel de teamă, să nu le scapi și să se strice, dar apasă fără frică, intră, trage, privește-le, studiază-le, citește – au trecut prin multe, au rezistat în lumea reală și au să reziste și-n varianta lor hîrtioasă. (...) După ce-o să citești cartea ei de debut, o să exclami precum o tenismenă care tocmai a cîștigat un turneu foarte important – WOW! – și de aici încolo o să știi exact de unde o cunoști.“

MIHAIL VAKULOVSKI

„Scrisul ei se mușcă reavăn, se mestecă, se-nghite drag. E dulce și te ustură. E incantație șamanică, nu scriitură. Vrăjitorie curată și n-ai cu ce să vrei să i te sustragi. Curgi cu ea, te-amesteci și te umpli de bună mireasmă. Pentru că ea e bună și se dă. E atât de bună încât te dă ție-napoi, primestit. Iulian Tănase le spune poveștilor-poeme simplu: poveme. Le scrie Petronela, o știu de undeva, din miezul nestricat al lumii, din timpurile-n care nu i se despărțiseră apele și nici vântoasele în asta și cealaltă. Pe când aveam noi ochi mulți de heruvimi și aripi șase de serafimi.“

ANA BARTON

„Scrie cu pasiune, știe să riște, să-și transforme experiența de viață în poeme. Este recunoscutibilă și nu plictisește. Petronela Rotar are toate șansele unei traiectorii literare memorabile.“

ALEXANDRU PETRIA

www.hergbenet.ro

